

Blagodušnost nekega Indijana.

Nek vojak iz rodú Šošonov je imel konja redke lepote, katerega ni mogel nobeden drugi v daljnih záhodnih krajih v teku ali diru prekositi. Kedar je bivola ali medveda lovil, dirjal je njegov konj takó prederzno na divjačino, da jo je vojak prav lahko zadel. Pogosto so vojaka silili naj bi konja prodal ali vsaj zamenjal, ker bo gotovo veliko plačilo za-nj dobil, pa vojak ni hotel od vsega tega nič slišati. Mutasta žival je bila njegova prijateljica in njegova vedna spremljevalka, s katero je delil nevarnosti v boji in pomanjkanje v svojem samotnem življenji. Kako bi se mogel tedaj ločiti od nje? — Slava njegovega konja se je raznesla do San-Franciška. Ko je nekega dné tje popotoval, ponujali so mu nekateri Mehikanci veliko zlatá za njegovega konja, — pa tudi zlató ga ni premotilo. — Neki hudoben Mehikanec pa sklene, konja se polastiti bodisi že tako ali tako. Nekega večera, ko je šel Indijan iz svojega zemljišča proti domu, vleže se uni v bližnji germ prav pri cesti in ječí, kakor da bi terpel zeló hude bolečine. Ko dobroserčni Indijan sliši to ječanje, stopi raz svojega konja in se ponudi Mehikancu v pomoč. Ker se je vže tamnelo, ni mogel Indijan goljufa na njegovem bledem obličji spoznati. — Mehikanec ga zdaj prosi, da bi mu vsaj požirk vode preskerbel. Indijan se precej odpravi k bližnjemu studencu, da bi iz njega zajel vode in jo prinesel onemoglemu človeku. Komaj pa Indijan nekoliko stopinj odide, skoči Mehikanec na konja ter usmiljenemu Samaritaniu zasmehovaje kliče: „Oj ti neumni rudečoglavec! ali vidiš zdaj, da je Mehikanec zvita in modra glava. Mojega zlatá nisi hotel, zdaj pa imam tvojega konja zastonj. Kako se bodo smejali lovci, kedar jim bom pripovedoval, kako lahko sem opeharil Šošona.“

Indijan nekaj trenutkov molčé poslušá nesramnega goljufa, kajti tako gerda in nesramna goljufija ranila ga je globoko v sercé, naposled se vendar premaga in reče: „Oj gerdi nesramnež! zavoljo drugih, da se ne bodo maščevali nad mojim rodóm, nočem te umoriti. Le imej konja, ker si že tako hudoben, da se ne sramuješ vkrasti revežu edino njegovo blago. Toda nikoli ne čerhni besedice, kako si dobil konja, sicer bi Šošoni to zvedeli in bi lahko nezaupni postali. Ko bi potem zopet kak Mehikanec v bolečinah ležal in stokal, lahko bi se primerilo, da bi kak Šošonec memo šel in svoje uho pred njim zatisnil. Zato podaj se daleč daleč proč z mojim konjem. Ne pusti mi ga več kedaj videti, da me hudo uro jeza ne zgrabi in me hudobnega ne stori.“ —

Mehikanec je bil zeló divji in prederzen človek, a vendar ne brez vsega sočutja. Stopi raz konja, podá uzdo Šošonu v rekó, ter pravi: „Prijatelj moj! hudo sem ti storil, — odpusti mi! Od priprostega Indijana sem se naučil, kako se imam v prihodnje ravnati; kedar koli bom tedaj zopet v greh zapeljevan, spomniti se hočem na tebe.“